

JAK PŘIŠLI NA SVĚT MOTÝLI

Před dávnými a dávnými časy, když ještě na Zemi nebyli lidé, neexistovali ani motýli. Modré nebe brázdila jen hejna ptáků, zato na zemi v zeleném koberci trávy se skvělo mnohem více květin než dnes. I barevnější ty louky byly – kromě známých fialek, slunečnic, kopretin, macešek, zvonků a ostatních se daly najít i kytičky černé nebo tyrkysové a vůbec všech odstínů a tvarů, jaké si jen člověk dokáže představit. Zůstalo by to tak asi napořád nebýt jedné nespokojené fialky.

Louku na okraji lesa lemoval široký pruh těchto rostlinek. Stály tam jedna vedle druhé, voněly a přidávaly další odstín k pestrobarevnému koberci.

Té nejmenší z nich však pouhé kráslení louky nestačilo. Chtěla víc. Toužebně sledovala vlaštovky, jiříčky i kosy brázdící nebe nad nimi. Tolik si přála létat jako oni! Rozhlédnout se nad krajinou, podívat se tam, kde končí obzor, zjistit, jaké to je hledět na svět z výšky...

„To je přece nespravedlivé,“ brblala potichoučku, „oni si mohou letět, kam chtějí, a my tady musíme trčet na jednom místě! Proč nám Matka

příroda nedala možnost se také pohybovat? Každý králík si skáče, každá myš běhá a ptáci, ti si dokonce létají. Ne, to není spravedlivé!“No, vlastně tak docela potichoučku to neříkala. Slyšely ji přinejmenším všechny její sestřičky v okolí. Některé jen nechápavě vrtěly hlavičkami, jiné se do ní nepokrytě pustily.

„Fialko, co to vyvádíš? Jaké létání?! Jsi přeci kytička, ty máš růst, kvést a vonět. Koukej si ty nesmysly vyhnat z hlavy!“

Nejvíce ji zpucovaly ty nejstarší květy. Byly už na světě dlouho, tak měly pocit, že je jejich povinností přivést nespokojenou fialku k rozumu. Jenže ta se jen tak nedala. Sice poslušně vyslechla argumenty svých příbuzných, pokývala hlavičkou a špitla:

„Ano, tetičko.“

Ale dál si myslela své. Chtěla létat a rozhodla se, že létat také bude! Přemýšlela, jak to udělat, až ji napadlo použít své okvětní plátky jako křídla. Když bude dostatečně rychle mávat, určitě se vznese do vzduchu. Vždyť má kvítek lehoučký jako pápěří pampelišky.

Hned druhý den ráno se to rozhodla vyzkoušet. Zatímco ostatní rostlinky upíjely ranní rosu jiskřící se v paprscích vycházejícího slunce, malá fialka začala usilovně mávat okvětními lístky. Nahoru, dolů, nahoru, dolů, rychleji a rychleji. Už už měla pocit, že se konečně vznáší, když ji prudké trhnutí

vrátilo zpět na pevnou zem. Chudinka úplně zapoměla, že ji k půdě váže zelený stonek zakořeněný v hlíně. Myslíte, že ji ten první neúspěch odradil? Ale kdepak. Rozhodla se, že to bude zkoušet tak dlouho, až se od svého stonku odtrhne. A pak poletí.

„To ne!“ vykřikla rozzlobeně. „Já létat budu a budu!“ Kdyby měla nožičky, určitě by si i dupla.

Jak fialka řekla, tak udělala. Každé ráno, poté co se dosyta napila rosy, začala mávat okvětními plátky. Kmitala jimi kolikrát tak rychle, že se téměř slévaly ve fialovou šmouhu. Vytrvale mávala a mávala, dokud se neunavila. Zbytek dne odpočívala, sbírala síly, aby to další den mohla zkusit znovu.

Ostatní květy se už ani nesnažily jí její pomýlený sen vymlouvat. Věděly, že by to byla marná snaha.

Večer co večer před usnutím posílala fialka k obloze své velké přání.

„Matko přírodo, dovol mi létat. Není nic, po čem bych toužila víc. Chci vědět, co se skrývá za obzorem, vidět svět z výšky, být volná jako ptáci...“

Netušila, jestli ji někdo opravdu poslouchá, přesto do své prosby dávala celé své srdce. A Matka příroda si toho nakonec všimla.

Od té chvíle pozorovala fialku pravidelně. Večer co večer naslouchala jejím prosbám. Každý den sledovala neúspěšné pokusy malé kytičky vzlétnout. Na první pohled bylo její snažení úsměvné, ale neutuchající úsilí, které mu věnovala, a sveřepá víra v to, že když se bude snažit dostatečně, tak uspěje, nakonec u Matky přírody vzbudily velký respekt. Rozhodla se proto, že si s tvrdohlavou fialkou promluví.

Při následujícím západu slunce čekalo na rostlinku toužící po létání veliké překvapení. Jakmile pronesla první slova své modlitby, ta nejjasnější z hvězd se natolik rozzářila, že fialka musela přivřít oči. Když je otevřela, stála před ní sama Matka příroda.

„Pověz mi, proč toužíš po něčem, co nemůžeš mít,“ vlídně se usmála na užaslou kytičku, „krášlíš svět tam, kde jsi, dáváš potravu včelkám, jsi velmi důležitá. To ti nestačí?“

Fialka z toho byla tak zkoprnělá, že v první chvíli vůbec nevěděla co říct. Hned se ale osmělila.

„To není dost,“ namítla, „chci zjistit, co je dál, než kam dohlédnu, chci cítit vítr pod křídly, chci brázdit oblohu tak jako ptáci. Dala bych za to všechno...“ vydechla roztouženě.

„Opravdu všechno?“ zamračila se Matka příroda.

„Ano. Udělala bych cokoliv, abych vzlétla. A já jednou létat budu!“

„No, cílevědomost ti opravdu nechybí, ale víš, že kdybys vzlétla, přestala bys být květinou?“

„A čím bych pak byla?“

„Nevím, něčím jiným. A nešlo by to vrátit. Určitě bys už nikdy nemohla jen tak stát na slunci, vonět a krášlit okolní louky. Nikdy víc bys nepocítila sílu, kterou svými kořínky čerpáš ze země zalité jarním deštěm. Nic z toho by ti nechybělo?“

„No,“ zamyslela se fialka, „asi chybělo. Stýskalo by se mi po sestřičkách. Ale přece bych je mohla navštěvovat, nebo ne?“